

forventes, at Hinbringen for Besvarelsen vil bortfalde; dog kan Sagen ikke af den Grund udsættes længere end til den næste Retssamling.

§ 214.

Bidnet kan vægre sig ved at besvare et Spørgsmaal, hvorved det kommer til at aflægge Bidnesblyd om egen Forbrydelse.

§ 215.

Enhvert Spørgsmaal maa, for at det skal besvares, vedrøre den Sag, Anklagen omfatter, og det maa angaae et mellem Parterne bestridt Punkt.

§ 216.

Spørgsmaal, der angaae Anklagedes eller et Bidnes Karakter, ansees som Sagen vedkommende, dersom Karakteren kan vække Sandfynlighed for eller imod Anklagedes Skyld eller et Bidnes Troværdighed.

§ 217.

Bidnet maa ikke afhøres, for at forklare, hvad det har hørt af en Anden: den middelbare maa ikke sættes i Stebet for den umiddelbare Erfaring. Er det, Bidnet har hørt af en Anden, til umiddelbar Dplysning om det foreliggende Spørgsmaal, kan saadan Forklaring modtages. Dette vil f. Ex. være Tilfældet, hvor Bidnet forklarer, at Anklagede for Bidnet har indrømmet at have udført en Gjerning, at have været til en given Tid paa et Sted, eller naar Spørgsmaalet dreier sig om, hvad Folk sige om en Person, og Bidnet da forklarer, hvilke Domme han har hørt Folk udtale.

§ 218.

Fra den almindelige Regel i § 217 undtages det Tilfælde, at Bidnet beretter, hvad det har hørt af en Døende, navnlig naar denne har givet Dplysninger om sin Dødsaarssag. Førstedommeren afgjør i det enkelte Tilfælde, om der kan føres Bevis for, hvad Bidnet har meddeelt under Forundersøgelsen eller under en anden Sag, naar dets senere indtraadte Død eller Bortreise har bevirket, at det ikke kan føres, og Retsprotokollerne ikke indeholde fuldstændig Dplysning om, hvad det har forklaret.

§ 219.

Spørgsmaal, der stilles til Bidnet, maa ikke være af den Art, at det, der skulde bevises, forudsættes som givet, eller at Svaret ligesom lægges Bidnet i Munden.

§ 220.

Bidnet maa ikke svare ved at oplæse nedskrevne Dplysninger. Dog kan det, for at hjælpe paa Huskommelsen, eftersee nedskrevne Meddelelser, men i det Tilfælde maa det oplyse, af hvem og i hvad Tiemed det har erholdt disse Meddelelser. Dersom de ere fattede af en af Parterne, tilstøder Dommeren ikke deres Afbenyttelse.

Paaستاades der, at Bidnet er i Uoverensstemmelse med hvad det har forklaret under Forundersøgelsen, anvendes Reglen i § 203, forsaavidt Forklaringen er nedskreven; er det ikke Tilfældet, kan Paastanden ikke have nogen Følge og Spørgsmaal i den Anledning ikke stilles.

§ 221.

De ovenstaende Regler angaaende Bidners Afhørelse finde Anvendelse paa Politiets og andre offentlige Betjente, naar de aflægge Bidnesblyd. De af dem afgivne Rapporter kunne ikke træde i den mundtlige Forklarings Sted, undtagen i de Tilfælde, i hvilke ogsaa andre Bidners tidligere Forklaringer kunne benyttes.

§ 222.

Bidnerne blive tilstede i Rettens Lokale, indtil Førstedommeren tilstøder dem at forlade det. Bidnet kan gjentagende afhøres, og det kan jævnføres med Anklagede og andre Bidner.

§ 223.

Har Bidnet formentlig gjort sig skyldigt i Mened, kan Førstedommeren lade det sængslig anholde, for at Sag kan indledes imod det. Dommeren afgjør, om den falske Forklaring nødvendigvis gør den Sags Udsættelse, der er under Forhandling, indtil Meneds-Sagen er afgjort.

§ 224.

Fremlægger den offentlige Anklager private Dokumenter i Sagen, bør de, saa vidt skee kan, være originale. Fremlægges Afskrifter, maa deres Overensstemmelse med Originalen være notarialiter bekræftet.